

Радослав Златан Дорић

Петар Алагич – уметник светла

Глумци умиру лети, то се одавно зна. Као да се стиде што ће тај чин истинског умирања урадити сами, без публике, и неће, као толико пута раније, кад су умирали на сцени, изићи на аплауз да се поклоне...

Лета Господњег 2003, 23. јула отишао је заувек ПЕТАР АЛАГИЋ, велики мајстор, истински уметник, дугогодишњи први дизајнер светла београдског Народног позоришта.

Није био глумац, али је узео њихов наук; прави позоришници умиру лети, кад су врата позоришна закључана, завесе спуштене а светла погашена... А управо је он, на крају сезоне, погасио светла позоришна, да се припреми за нове послове, за нову сезону, као што је радио сваке године. Стотине премијера, хиљаде представа, драмских, оперских, балетских – то је био његов живот, једини. Он није припадао позоришту – он је био позориште.

Један од последњих великих мајсторауметника, који није умео да се посвађа са сарадницима. Осмехнут, вредан, свестан шта зна и уме, могао је, ако нешто није добро, све почети поново, од почетка, али увек у добром тону, са енергијом која мора донети само оно право.

Стотине великих-малих светова, сценографија, као под руком чаробњака или чаробним штапићем мађионичара, у његовој светлосној игрији, претварале су се у чуда: краљевске одаје су бљештале, тамнице су једва пропуштале светлост, шуме су се купале у јутарњем сунцу, бродови нестајали у магли, дан се претварао у ноћ, севале су муње, промицали облаци, собе су биле топле или хладне, тврђаве моћне, а дубоки, тамни простори сцене и гледалишта, спајали су се, кад је требало, у једно.

Много је гледалаца, обичне публике, која никад није ни знала да иза светлосних чуда позоришних, негде иза њих, у кабини, све то смишља и ствара ПЕТАР АЛАГИЋ, уметник светла. Умро је у позоришту, као МОЛИЈЕР. Као малобројни, одабрани, посвећени, који и својом смрћу говоре шта су радили, где су стварали, шта су живели; живот двочасовни, живот позориш ни, уклето пролазни, непоновљиви.

Духовит, отворен, свестан да је његов занат одавно прерастао у истинску уметност, знао је понекад да каже: “Дођи сутра на представу... није бог-зна-шта, али направио сам одлично светло.” Или да филозофски закључи: “У позоришту је, ипак, најважније светло! Јер, ако светла нема, ништа се не види.” Тама у његовим представама трајала је кратко; смењивала ју је светлост, неки нови штимунг... Тама која је прекрила његов живот, дуго ће трајати.

Наше сећање, љубав и поштовање према ономе што је створио, према њему лично, биће једино светло које ће заувек остати иза њега. У Камерној опери “Мадленианум”, својој новој кући, где је радио неколико последњих сезона, знали су шта са њим добијају, каквог мајстора и уметника, а он је умео да узврати, новом енергијом и свежином, као да тек почиње. Д

ок гледам свежу хумку земље, његов гроб на земунском гробљу, као да га чујем како говори: “То треба осветлити! Да се види ко сам био, ја, мајстор светла.

Два рефлектора са стране, један од горе, једна контра... Осветлити!” Да је стигао то да нам каже, сигуран сам да би његов гроб тако и изгледао. Осветљен! Да се види и да се не заборави ко је био и остао за нас ПЕТАР АЛАГИЋ.

Човек из позоришта Човек – позориште.

Петар Алагић на радном месту